

“Ζούμε σε έναν κόσμο που δεν διαφέρει πολύ από τον ειδωλολατρικό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Το Σάββατο της Διακαινησίμου 4 Μαΐου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Αρκοχωρίου Ναούσης, όπου εορτάστηκε εκ μεταφοράς λόγω της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η μνήμη των Αγίων Αυταδέλφων Μαρτύρων Αγάπης, Ειρήνης και Χιονίας. “Ζούμε σε ένα κόσμο που, παρότι είναι κατ’ όνομα χριστιανικός, δεν διαφέρει πολύ από τον ειδωλολατρικό κόσμο στον οποίο ζούσαν οι τρεις εορταζόμενες μάρτυρες. Και όπως εκείνες έμειναν σταθερές στην πίστη τους, έμειναν σταθερές στην αγάπη τους στον Χριστό, χωρίς να έπηρεασθούν και χωρίς να κλονισθούν από όσα συνέβαιναν γύρω τους, έτσι και εμείς, αδελφοί μου, μπορούμε και πρέπει να μείνουμε σταθεροί στην πίστη μας και την αγάπη μας στον Χριστό” τόνισε στο κήρυγμά

του ο Σεβασμιώτατος.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Παρθενίας ἔσοπτρα ... νοερῶς ἠστράψατε ... τὴν Ἐκκλησίαν ἀγλαΐζουσαι, νύκτα δέ τῶν νο-ση-μά--των ἀπελαύνουσαι», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα πρὸς τιμὴν τῶν τριῶν ἀγίων μαρτύρων Ἀγά-πης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη πανηγυρίζει ἰδιαίτερος ὁ ἱερός ναός σας.

Καί ὅσα ψάλλει πρὸς τιμὴν τους ὁ ἱερός ὑμνογράφος δέν εἶναι ὑπερ-βο-λές οὔτε ρητορικά σχή-μα-τα. Εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πί-στη τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἡ πραγ-μα---τι-κότητα τὴν ὁποία ζοῦμε κα-θη-μερι-νά καὶ βιώνουμε μέσα στὴν Ἐκ-κλησία, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ζωὴ τῶν ἀγίων μας.

Γιατί τί ἦταν, ἀδελφοί μου, οἱ τρεῖς ἐορταζόμενες ἀγίες; Τρεῖς νεα-ρές κοπέλες ἦταν, πού ξε-χώ-ρι-ζαν ὅμως ἀπὸ τίς συνομί-ληκές τους, γιατί αὐτές πίστευαν στὸν Χριστό. Καὶ πίστευαν στὸν Χριστό σημαίνει ὅτι ζοῦσαν σύμφωνα μέ τό εὐαγ-γέ-λιο καὶ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἐκείνη τὴν ἐπο-χή, τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν, δέν ἦταν οἱ ἄνθρω-ποι χριστιανοί, ἐπει--δὴ ἔτυχε νά βαπτισθοῦν χρι-στι-ανοί, ὅπως σήμερα. Ἦταν χρι-στια-νοί, γιατί εἶχαν ἐπιλέξει νά πι-στεύουν στὸν Χριστό, γνωρίζο-ντας τίς δυσκο-λί-ες καὶ τούς κινδύ-νους, γνωρί-ζο-ντας ὅτι παραβίαζαν τίς ἐντολές τοῦ αὐτο-κρά-τορα καὶ τούς νόμους τοῦ κρά-τους καὶ κιν-δύνευαν νά συλλη-φθοῦν καὶ νά ὀδηγηθοῦν στό μαρτύριο.

Καὶ ὅμως αὐτές οἱ τρεῖς νεαρές ὑπάρξεις εἶχαν ἐπιλέξει τὸν Χρι-στό. Εἶχαν διαλέξει νά εἶναι μαζί του καὶ νά ζοῦν ὅπως Ἐκεῖνος ἤ-θε---λε, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς αὐ-στη-ρές ἀπα-γορεύσεις τῶν νόμων. Καὶ αὐ-τὴ τους ἡ ἐπιλογή τίς ἔκανε νά ξε-χω-ρίζουν καὶ νά διακρίνο-νται ἀνάμεσα στίς συνομίληκές τους καὶ ὄχι μόνο. Τίς ἔκανε νά ξεχωρίζουν, γιατί ἡ ζωὴ τους ἦταν ἀπλή καὶ κα-θαρή· γιατί ἡ ἀναστροφή τους δέν εἶχε καμία σχέση μέ τὴν ἀ-μαρτία καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας, μέ τίς διασκε-δάσεις καὶ τίς κο-σμι-κές ἀπολαύσεις πού ἔτερπαν τούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Καὶ στὴν καθαρὴ τους ψυχὴ ἔλα-μ-πε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν «παρ-θενίας ἔσοπτρα», ὅπως γρά-φει ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Ἦταν σάν τὸν καθρέφτη πού ἀντανακλᾷ τό φῶς καὶ τό μεταδίδει σέ ὅλο τό πε-ριβάλλον. Ἔτσι ἔλαμπαν καὶ αὐ---τές, ὅπως ζητᾷ ὁ Χριστός ἀπὸ τούς μα-θητές του, «οὔτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀν-θρώ-πων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ κα-λά ἔρ-γα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέ-ρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Καί δέν ἔλαμπαν μόνο τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δόξασαν καί τόν Θεό, διότι, ὅταν τίς συνέλαβαν ὡς χριστιανές, ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καί ἡ Χιονία, πού ἦταν μαθήτριες τοῦ ἁγίου Δημητρίου, δέν ἀρνήθηκαν τήν πίστη τους. Ὁμολόγησαν μέ θάρρος τό ὄνομά του, ἀρνήθηκαν ὅλες τίς προσφορές καί τίς ὑποσχέσεις τοῦ ἡγεμόνος καί ὑπέμειναν μέ καρτερία τά βασανιστήρια καί τόν μαρτυρικό θάνατο. Καί ἐνῶ θά περὶμενε κανεῖς μέ τόν θάνατό τους νά σβύσει τό φῶς τους, τό φῶς αὐτό δυνάμωσε περισσότερο καί ἔγινε φῶς πού φωτίζει τήν Ἐκκλησία, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερός ὕμνο-γράφος. Διότι τό φῶς πού ἀκτινοβολοῦσαν οἱ τρεῖς ἁγίες δέν ἦταν φῶς ἀνθρώπινο καί ἐγκόσμιο πού ἐξαντλεῖται καί σβύνει μέ τόν θάνατο. Ἦταν τό φῶς τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης στόν Χριστό, ἦταν τό φῶς τοῦ Χριστοῦ πού ὄχι μόνο δέν σβύνει ἀλλά ἐνισχύεται μέ τό μαρτύριο καί παραμένει γιά νά φωτίζει τήν Ἐκκλησία καί τόν κόσμο καί νά ἐκδιώκει «τή νύκτα τῶν νοσημάτων», κατά τόν ἱερό ὕμνο-γράφο.

Καί εἶναι ἀλήθεια αὐτό, ὄχι μόνο γιατί τά ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν πηγὴ ἀκένωτη τῆς θείας χάριτος καί θαυματουργοῦν, θεραπεύοντας τοὺς ἀνθρώπους πού προστρέχουν σ' αὐτά καί ἐπικαλοῦνται τίς πρεσβεῖες τους ἀπὸ τά σωματικά καί τά ψυχικά νοσήματα καί ἀσθενήματα, ἀλλά

καί γιατί μέ τό πα-ρά-δειγ-μα τῆς ζωῆς τους φωτίζουν καί τή δική μας ζωή.

Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο πού, παρότι εἶναι κατ' ὄνομα χριστιανικός, δέν δια-φέρει πολύ ἀπό τόν εἰδωλολα-τρι-κό κόσμο στόν ὁποῖο ζοῦσαν οἱ τρεῖς ἑορταζόμενες μάρτυρες. Καί ὅπως ἐκεῖνες ἔμειναν σταθερές στήν πίστη τους, ἔμειναν σταθερές στήν ἀγάπη τους στόν Χριστό, χω-ρίς νά ἐπηρεασθοῦν καί χωρίς νά κλονισθοῦν ἀπό ὅσα συνέ-βαι-ναν γύρω τους, ἔτσι καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, μπορούμε καί πρέπει νά μεί-νουμε σταθεροί στήν πίστη μας καί τήν ἀγάπη μας στόν Χρι-στό. Νά μήν ἐπηρεαζόμαστε ἀπό τήν προ-σπά-θεια πού γίνεται συνει-δητά ἢ ἀσυνείδητα νά ἀλ-λοι-ωθεῖ ἡ πί-στη μέ τό πρόσχημα τοῦ «ἐκ-συγ-χρο-νι-σμοῦ» τῆς κοινω-νίας καί τοῦ κό-σμου μέσα στόν ὁποῖο ζοῦμε. Γιά τήν Ἐκκλησία καί γιά ὅσους πι-στεύουν πραγμα-τικά ὁ «Ἰησοῦς» εἶναι «χθές καί σή-μερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶ-νας» καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἐκ-συγ-χρονισμοῦ καί προ-σαρ-μογῆς.

Γι' αὐτό καί ἐμεῖς ἄς παραμέ-νου-με ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι στήν πίστη, ὅπως οἱ ἑορταζόμενες ἀγίες Ἀγάπη, Εἰρήνη καί Χιονία, καί ἄς ὁμολογοῦμε μέ τή ζωή μας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἔχουμε τή χάρη του καί τό φῶς του στή ζωή μας.

Βέβαια, ἐάν θέλουμε νά τιμήσουμε πραγματικά τίς ἀγίες μας, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «τιμή μάρτυρος μίμησις τῆς ζωῆς αὐτοῦ», ἄς μιμηθοῦμε τίς ἀγίες, τουλάχιστον στήν ὁμολογία καί στήν ἀγάπη πρός τόν Χριστό. Δέν μᾶς ζητᾶ κανείς σήμερα τό μαρτύριο. Δέν ξέρουμε αὔριο. Σήμερα, ἔτσι ὅπως ἔχουν γίνει τά πράγματα, ὅταν λές ὅτι πιστεύεις, ὅταν λές ὅτι νηστεύεις, ὅταν λές ὅτι ἐκκλησιάζεσαι ἢ ὅτι μετέχεις στά μυστήρια σέ θεωροῦν κάποιας παρωχημένης ἐποχῆς. Ἄλλωστε γίνεται τόση προσπάθεια νά ἀλλάξουν τά πάντα, ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τό πιστεύω μας, ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν Ἐκκλησία μας. Καί ὅλα αὐτά γίνονται ἐπίσημα, καί στά σχολεῖα καί στά θρησκευτικά, καί σέ ὅλη τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία θέλουν νά ἀλλάξουν. Ἀλλά τίποτε δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει. Ὅπως εἶπα «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερα ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας».

Πέρασαν πολλοί πού θέλησαν νά ἀλλάξουν τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί μέ τά μαρτύρια. Βλέπετε ὅμως ὅλοι αὐτοί ἐξαφανίστηκαν, οἱ ἀγίες ὅμως μένουν καί φωτίζουν μέ τή ζωή τους, μέ τό παράδειγμά τους καί μέ τή χάρη πού ἔλαβαν ἀπό τόν Θεό. Ὅλοι αὐτοί θά ἐξαφανισθοῦν. Κάποια ἡμέρα θά ξεχάσουμε καί τά ὀνόματά τους. Τά ὀνόματα ὅμως αὐτῶν πού ὁμολογοῦν Χριστό θά μένουν εἰς τούς αἰῶνας. Γι' αὐτό νά μένουμε σταθεροί καί ἀμετακίνητοι σέ αὐτά πού μάθαμε, σέ αὐτά πού «ἐπιστώθημεν» ἀπό τήν Ἐκκλησία μας καί ἀκόμη ὅ,τι εἶναι πατροπαράδοτο, καί ἔχει σχέση καί μέ τήν Ἐκκλησία καί μέ τήν πατρίδα. Ἀμήν.